

HORVÁTH SÁNDOR

1925–1996

Testnevelő tanár, egyetemünk testnevelési tanszékének a vezetője (1977–1990), testnevelési oktatásunk korszerűsítője, sportegyesületünk (ÁSE) lelkes szervezője.

Horváth Sándor 1925-ben született Kemenessömjénben (Vas megye). Iskoláit Pápán és Sopronban végezte, majd Marosvásárhelyen járt hadapródiskolába. A háború után a Magyar Testnevelési Főiskola hallgatója lett, ahol elsősorban atlétikával és a labdasportokkal foglalkozott. 1950-ben, a főiskola elvégzése után Debrecenbe került, ahol testnevelő tanárként újjászervezte és vezette a Debreceni Agrár Sportegyesületet (DASE). 1963-ban Budapestre költözött családjával, és az Állatorvostudományi Egyetem testnevelő tanáraként és Állatorvosok Sport Egyesületének (ÁSE) irányítójaként, 1977-től a tanszék vezetőjeként dolgozott 1990-ig, a nyugdíjba vonulásáig.

A mintegy három évtizedes működése eredményeként indult fejlődésnek egyetemünk sportélete a testnevelés oktatásában és a sportegyesület életében egyaránt. Bevezette a III. évfolyamosok kötelező úszásoktatását, lehetőséget teremtett a hallgatóság számára a lovaglás alapismereteinek elsajátításához, virágzó turisztikai életet hozott létre, a nyolcvanas évektől kezdődően rendszeresen szervezte a hallgatói és oktatói sítáborokat, teret adott a virágzó karate szakosztály működésének.

1989-ben megalakította a Nemzeti Lovarda keretein belül működő lovas szakosztályt. Működése idején 1976-tól jól felszerelt 30 x 18 méteres tornacsarnok, kondicionálóterem, szabadtéri kosár- és kézilabdapálya, labdarúgópálya, csónakház és uszodabérlemények szolgálták az egyetemi testnevelést és sportot. Közhasznú tevékenysége elismeréseként 1995-ben elnyerte a Toldi Miklós- emlékérmét.

Az egykori legendás testnevelő tanárok egyik utolsó képviselője volt. Az órák és az edzések alatt megkövetelte a fegyelmezett magatartást, a szinte katonás rendet. Nem róttá fel a járatlanságot, az ügyetlenséget, ha az jó szándékkal párosult. Megszállottan üldözte a nyegleséget, a nemtörődömséget, kemény és szigorú volt a normái ellen vétőkkel szemben, ami mindig a jobbítás szándékából fakadt. Ugyanakkor mindig segítőkész, nagyszívű, együtt érző ember, pedagógus, közösségformáló barát volt, közvetlen modora emberségre, a munka szeretetére nevelt.

Kiújuló súlyos betegsége hirtelen, 71 évesen, 1996. május 28-án szőlította el az élők sorából.

Irodalom

Kutas Ferenc: Elhunyt Horváth Sándor. *Magyar Állatorvosok Lapja*, 1996. 51 (118). 9. 572–573.